

Sublieme verteller Van Vleuten ontroert met ode aan zijn moeder ★★★★★

Wederom opent Diederik van Vleuten zijn familiearchieven. Met een magistraal verteld en strak gecomponeerd verhaal toont hij hoe hardnekkig spoken uit het verleden kunnen zijn.



Foto Bob Bronshoff

Diederik van Vleuten (60) begint met een *quatre-mains* van Ravel, maar twee handen ontbreken. Begin dit jaar overleed zijn moeder, met wie hij vroeger „iets te dichtbij” op dezelfde pianokruk heeft gezeten, en de door haar geliefde „Franse componisten” speelde.

Van Vleuten besloot om zijn geplande ‘theatercollege’ over Leonardo da Vinci af te blazen en een voorstelling over zijn moeder te maken.

Daarvoor opende hij net als bij zijn bejubelde eerdere solovoorstellingen de familiearchieven. Ditmaal niet voor een vertelling over grote staatsmannen, maar voor een persoonlijk verhaal over de sporen van de oorlog in zijn familie. In *Moedig voorwaarts* toont Van Vleuten zich opnieuw een geschiedenisdocent, cabaretier en meesterverteller ineen. Ouders leven voort in hun kinderen, zo blijkt uit zijn verhaal over verzetsstrijder én opa Hielke Goedemoed. Spoken uit het verleden zijn hardnekkig en zo drongen de gevolgen van de oorlog ook binnen in zijn

moeder Tineke. Vervolgens ondervond ook zoon Diederik de gevolgen van een gebrek aan erkenning door zijn ouders. Terwijl er niets belangrijker is dan het gevoel door hen erkend te worden, zo vertelt hij.

Diagnose

Van Vleuten is een sublieme verteller en in een strak gecomponeerd verhaal schakelt hij soepel tussen de oorlogsherinneringen van zijn moeder en een scène waarin hij bij de psychiater zit. Onlangs had deze de diagnose gesteld dat Van Vleuten het dubieuze talent bezat om élk gespreksonderwerp binnen een *blitzkrieg* naar de Tweede Wereldoorlog te voeren. Ook geërfd van moeder Tineke, die eens toen ze haar ledematen weer kon bewegen na een gedeeltelijke verlamming, had geroepen: „kijk Diederik, nu kan ik de Hitlergroet weer doen!”

Ook dit gevoel voor zwarte humor en ironie nam Van Vleuten over van zijn moeder, blijkt in *Moedig voorwaarts*. Als hij een urn moet uitkiezen voor de as, heeft hij pret om de benamingen van de verschillende modellen. Uiteindelijk kiest hij voor de ‘extra grote bewaardoos’, die eenmaal met as gevuld tijdelijk bij zijn cv-ketel moest staan. „Sorry mam, wel lekker warm.”

Moedig voorwaarts gaat over het doorgeven van tekortkomingen, waarbij het knap is dat Van Vleuten niet doorslaat in verwijten richting zijn moeder. Er is geen goed of fout, alleen de consequenties van je verleden, zo toont hij. De piano bindt opa Hielke, moeder Tineke en zoon Diederik samen, allen hebben ze erop gespeeld. Ontroerend is de muziek uit zijn jeugd, die Van Vleuten met veel beleving speelt, duidelijk als ode aan zijn moeder.